

Aleix Vidal Quadras. JORDI MORERA

SETMANA-PAÍS

La presència del diputat del PP Aleix Vidal Quadras i del vice-president del Parlament, el socialista Antoni Dalmau, al balcó de l'Ajuntament de Cardona per presenciar el correbut il·legal, s'ha interpretat en medis polítics com un suport d'aquestes dues formacions polítiques a l'alcalde de la ciutat, i per tant, com un desafiament al govern de la Generalitat per negociar una revisió de la llei. De moment, l'Ajuntament de Cardona serà sancionat amb una multa que pot arribar als deu milions.

Gabriel Cañellas. JOAN CELIA

Els que creien que Gabriel Cañellas, president de la Comunitat Autònoma de Balears, tenia punts de convergència amb el president Pujol, en temes com l'autodeterminació, o volia rellançar l'eix València-Mallorca-Barcelona, poden desenganyar-se o, com a mínim, començar a dubtar-ho. El passat dia 11 de setembre del Parlament de Catalunya no tenen vigor fora de les seves fronteres". Sobre la reivindicació nacionalista afirmà que "si qualcú vol fer volar coloms per agafar la lluna [referint-se a l'autodeterminació], jo ja me'n cuidaré que no l'agafi. Qui vulgui volar, que voli". El president balear també té una visió peculiar de la Diada: "Per a mi, l'onze de setembre no és més que la vigília del 12 de setembre, que farà 26 anys que em vaig casar".

Entrevista al bisbe de Perpinyà, monsenyor Jean Chabbert: "Estic disposat a reunir-me regularment amb els bisbes del sud"

La polèmica sobre els bisbes catalans continua. Primer va ser la petició de crear una conferència episcopal catalana, després la pastoral de tres diòcesis catalanes, favorables a l'autodeterminació. Faltava l'opinió de l'església de la Catalunya Nord.

—El bisbe de Solsona, Antoni Deig, ha declarat darrerament, que volia desenvolupar relacions amb el conjunt dels bisbes dels Països Catalans, entre els quals hi ha el de la Catalunya Nord. ¿Quines són actualment les relacions entre el bisbat de Perpinyà i els altres bisbats catalans?

—Ja fa dos o tres anys que hi hagué un encontre dels bisbes de la regió del Llenguadoc Roselló, és a dir, els bisbes de Nîmes, Montpellier, Mende, Carcassona i jo mateix, amb el bisbe de Girona i altres representants de Catalunya Sud, sobre Europa. Vam reflexionar sobre l'Europa del demà i sobre el paper que hi ha de tenir Catalunya.

Les relacions amb el bisbe de Girona, monsenyor Camprodon són regulars i, per exemple, per a l'any vinent hem organitzat un encontre dels consells episcopals de les dues diòcesis. També tenia relacions amb el cardenal Narcís Jubany quan era arquebisbe de Barcelona.

—Malgrat això, el fet que els bisbats catalans estiguin repartits en dos estats i depenguin de dues Conferències Episcopals diferents, una fide rancesa i una d'espanyola, ¿no crea dificultats a l'hora de desenvolupar les relacions?

—Sí, aquesta és una dificultat i l'altra és la llengua. Ací, (a la Catalunya Nord), un cert nombre de capellans i jo el primer, no dominem prou la llengua catalana. Per aquesta raó acabo d'enviar a Barcelona un seminarista perquè estudiï el català durant dos anys.

—¿Això és per afavorir les relacions nord-sud?

—Sí, però també per tenir aquí capellans que siguin capaços no tan sols de dir la missa en català, jo estic d'acord no sols a dir-la en català, sinó també a fer homilies en català, a tenir una cultura literària en català. Actualment

Jean Chabbert.

ARXIU

estic lent tot el possible perquè en aquestes terres hi hagi una presència més elevada de la cultura catalana. La cultura catalana està molt imbricada en la fe cristiana. Si dic això no és per tornar enrere, sinó per determinar com, avui, la cultura catalana i la fe cristiana es poden enriquir mútuament, adaptant-se a la modernitat.

—El bisbe de Solsona també es va declarar partidari de la creació d'una Conferència Episcopal Catalana, que podria incloure la diòcesi de Catalunya Nord. ¿La veieu viable?

—És una qüestió delicada. De fet això planteja dos problemes. Primer, estic d'acord atrobarme regularment amb els bisbes de Catalunya Sud, però no en podem dir, d'això, conferència episcopal. Per què? Perquè la conferència episcopal, tal com la defineix el dret canònic, es limita als estats i jo pertanyo a la conferència episcopal francesa. Canònicament i jurídicament, em sembla difícil anomenar aquestes reunions conferència episcopal.

El segon problema és que fins i tot els bisbes del sud no poden fer una conferència episcopal pròpia. És difícil que la Conferència Episcopal Espanyola ho accepti. Suposem que forméssim una conferència episcopal en la qual participés també jo. Primer caldria tenir l'autorització de Ro-

ma. Però també caldria que ells tinguessin l'autorització de Madrid i jo la de París. A París no crec que hi estiguin d'acord, perquè a París són jacobins. Tot i que existeix un inici de descentralització a França, encara no són prou madurs per a certes coses.

—Però quan parlem de Madrid i París, ¿parlem en un pla eclesialístic?

—No, no, em poso en el pla polític general.

—Però en un pla eclesialístic, ¿la creació d'una Conferència Episcopal Catalana seria possible?

—Es podria aconseguir una doble pertinença, que ells continuessin formant part de l'espanyola, a part la catalana, i que jo continués formant part de la francesa, tot estant en la catalana. Eventualment es podria admetre una doble pertinença. Tot i així, en un pla canònic, les decisions de la conferència catalana no tindrien tanta força, però cada bisbe és amo de la seva diòcesi i pot decidir un cert nombre de coses.

—¿Penseu que l'Europa del demà pot fer canviar les coses?

—Si dins l'Europa política del demà hi ha un senat en el qual tinguin representació els pobles d'Europa, l'església podria reconèixer una conferència episcopal regional.

Pere Codonyan